

Bizi unutma, Pəvin, bizə dua et!..

Şəhid...Bu ad qarşısında danışdığı qədər də susmaq istəyirsən. Bəlkə də bu adın, addakı enerjinin öz hökmü belədir. Nə bilim...Niyəsə hər zaman bütün şəhidlər mənə Fridrix Nişenin bir cümləsini xatırladır: "Şəxsiyyətləri tarix yaratmış, şəxsiyyət tarixi yaratmışdır."

...Hələ bir vaxtlar Cəbrayıl rayon 6 sayılı tam orta məktəbi bizim evin yanına köçəndə mən 5-ci sinifdə oxuyurdum. Nənəm "bala o məktəb də bizim kimi köşküdü, bizim halımızı da ancaq elə o anlayar" deyib, mənə şəhər məktəbindən çıxartdırıb adımı ora yazdırdı...və beləcə sakinlərdən birinə çevrildim həmin məktəbin.

Zamanla nənəmin nə qədər haqlı olduğunu dərk edirdim. Oradakı təlim-tərbiyyə ruhu da, mental dəyərlərin mühafizəkarlığı da eynilə bizim evdəki kimi idi. Ona görə də adam özünü o ünvanda qəti yad hiss etmirdi...Beləliklə 11-ci sinifə qədər bu doğma ocağımızda təhsil aldım. Ancaq tale elə gətirdi ki, bir müddət sonra o ocağın hənirtisinə daha da yaxın oldum. Belə ki, övladlarım da həmin məktəbin işığında üzgü gələcəyə yol aldı, oxumağa başladı. Neçə atasıza ata, anasız ana, vətənsizə Vətən oldu bu məktəb, bu məktəbdəkilər...

...44 günlük ikinci Qarabağ savaşında öndə gedənlər sırasında məktəbimizin igid-

Azərbaycan himni ilə başlayan tədbir Azərbaycan himni ilə də bitdi. Bir də gördüm ki, Şəhrəbanu müəllimə taksi axtarır, səbəbini soruşdum, "şəhidlər xiyabanına gedib bu günkü günə bağlı Pərvinə danışmaq istəyirəm" dedi. Mən şəhidlər xiyabanına çatanda bir daha anladım ki, müəllimlik peşədir, onu hər kəs oxuyub sahib ola bilər. Ancaq analıq, atalıq, insanlıq, adamlıq...heçnə ilə qazanılmaz, əldə edilənmir. Anladım ki, bizim bu köçkün məktəbimiz əslində bizə həm də bunları təbliğ etdiyi üçün doğmamış, əzizmiş...

rim!..Piçıldadım: Şəhidlər ölmür.

Məktəbimizdə bu gün şəhidin anım gününə eləcə də həmin bulağının və büstünün açılışına həsr olunmuş mərasimi düzenlənmişdi. Mən də vətənlər sırasında idim de-

Dəqiqələr ötüdü...Bir müddət sonra məktəbin heyətində uşaqların hazırladığı tədbir açıq elan olundu. Əvvəlcə 44 günlük zəfər müharibəsindən, daha sonra şəhidlikdən və Pərvindən bəhs edildi.

Çıxış üçün söz məktəbin direktoru Şəhrəbanu müəlliməyə verildi. O Pərvin haqqında xatirələrini danışdıqca içindəki onu didib-parçalayan analıq hissi müəllimlik hissini üstələyirdi. Hətta o hissə qalib gəlirdi desəm, yanlışdır. Hər zaman hadisələrə soyuqqanlı, məntiqlə yanaşan bu xanımın indiki danışarkən səsi titrəyir, gözləri dolur, dodağı səyriyirdi...

Birdən gözlərim Pərvinin atasına deydi. Eləcə ilk düşündüyüm bu oldu: Niyə bütün şəhid ataları eyni cür ağrır, eyni cür bükülür? Niyə bütün şəhid ataları eyni cür ah çəkir, eyni cür yaş tökür?gYoxmu bu sualın bir cavabı, görəsən? Özüm öz içimdə var-gəl edə-edə piçıldayıram.

Bu anda Pərvinin anasını görürəm. Eynən dostum şəhid İzzət Həmidovun anası

sanki söz axtarırdı.Kədəre güc gələcək sözlə.. Ardınca məktəbin digər müəllimləri və Pərvinin sinif yoldaşları, valideynləri söz aldı...Bütün çıxışlardan yağın qəhər sanki yaddaşımı atəşə tutmuşdu...

Bircə anasının "Oğlumun unutmayın, nolar" deməsi yadımdadır.

Azərbaycan himni ilə başlayan tədbir Azərbaycan himni ilə də bitdi. Bir də gördüm ki, Şəhrəbanu müəllimə taksi axtarır, səbəbini soruşdum, "şəhidlər xiyabanına gedib bu günkü günə bağlı Pərvinə danışmaq istəyirəm" dedi. Mən şəhidlər xiyabanına çatanda bir daha anladım ki, müəllimlik peşədir, onu hər kəs oxuyub sahib ola bilər. Ancaq analıq, atalıq, insanlıq, adamlıq...heçnə ilə qazanılmaz, əldə edilənmir. Anladım ki, bizim bu köçkün məktəbimiz əslində bizə həm də bunları təbliğ etdiyi üçün doğmamış, əzizmiş...

Pərvin Babayev də məhz bunun bariz nümunələrindən biridir.

Səni unutmayacağıq, bizə dua et, dostum!..Axi, bu yer

ləri də var idi. Çünki onlar bütövlük ruhunda tərbiyələnməmiş, bölünməzliyin, vahidliyin mənəvi qatına bələd olmuşdular.

...Biz nəinki ailəsi, hətta uşaqlığı, məktəbi köçkün olan fidanlar idik. Ağrı-acıları daşımada ata-anamıza, nənə-babamıza kömək edən fidanlar!

O gün...Məktəbimizin direktoruŞəhrəbanu müəllimənin zəngini görəndə elə sevinmişdim ki...Ancaq o titrək səslə "şəhidimiz var" deyib susdu.

Övlad itirmiş ananın yanğısı,göynərtisi vardı o səsdə. Sonra özünü toparlayıb davam etdi:

-Şəhid vermişik, oğul itir-

mişik. Bir olmaq günümüzdür.

...Məktəbə çatanda girişdə şəhidin adına tikilmiş bulağı, ucaldılmış büstü gördüm:

"Babayev Pərvin. 2008-ci il"

Şəkil sanki gözləri ilə dil açıb danışdı. Pərvinin içindəki sevgini də, igidliyi, qəhrəmanlığı da...o gözlərdən oxumaq mümkün idi.

Dərsə gələn uşaqlar birinci bulağa yaxınlaşır, şəkilli öpür, önünə gül qoyub sonra məktəbə daxil olurdular. Eləcə seyr edirdim...Birdən əlindəki konfeti bulağa qoyub gədən uşaq lap diqqətimi çəkdi. Nə qərribə təsvir idi, Tan-

...44 günlük ikinci Qarabağ savaşında öndə gedənlər sırasında məktəbimizin igidləri də var idi. Çünki onlar bütövlük ruhunda tərbiyələnməmiş, bölünməzliyin, vahidliyin mənəvi qatına bələd olmuşdular. ...Biz nəinki ailəsi, hətta uşaqlığı, məktəbi köçkün olan fidanlar idik. Ağrı-acıları daşımada ata-anamıza, nənə-babamıza kömək edən fidanlar! O gün...Məktəbimizin direktoruŞəhrəbanu müəllimənin zəngini görəndə elə sevinmişdim ki...Ancaq o titrək səslə "şəhidimiz var" deyib susdu...

yə buyurmuşdum.

...Öncə nəzərimə çarpan Pərvinin ilk daxil olduğu sinifə adının verilməsi idi. Qapısına yazılmışdı: "Babayev Pərvin Hüseyin oğlu adına 0b sinfi". O sinifdə uşaqları qarşılayan da, dərs deyən də elə Pərvinin ibtidai sinif müəlliməsi Nəcibə müəllimə idi.

Vəfa Həmidovaya bənzəyirdi. Saçları eyni cür ağarmışdı. Hətta hiçqırıqlarına qədər oxşar idilər.

Mənə bu təlatümlü fikirlərdən Pərvinin sinif müəlliməsi Çiçək müəllimənin kövrəlməsi ayıldı. O Pərvin haqqında içindən keçirdiklərini danışa bilmir, xatirələrinin ifadəsinə

üzünün də, bu insanların da xilas olması üçün sənin duana ehtiyacı var.

Bizi unutma Pəvin, bizə dua et!..

Çinarə Ömray
AYB-nin üzvü,
Prezident təqaüdçüsü